

в чудесата, той се пак чете, изучава библията и верва в нейните чудеса.

С чудесата на приказките и песните той вече се не занимава, защото не му се иска да ги само говори и пее, а гледа вече да ги върше. Когато пак чудесата на библията ги заминават, той ги чете, изучава и верва.

Има разбира се хора, които не четат библията, не обръщат внимание на нея, даже я презират, защото сметат себе си хора на голямата наука и високата истина, но има и такива, които сж с обширна ерудиция и силни умове и пак уважават разказите на библията, четат ги и им верват.

Между едните и другите има борба. Кой има право, кой ще излезе победител в тая борба — това е въпрос на бъдещето.

Ние тук имаме пред вид последната категория от хората на днешния свят — онез които бидейки високучени уважават библията, вярват в нейното съдържание, вярват в чудесата, щс се разказват в неџ.

Как да си обясним това странно явление?

Нарокохме го странно, защото престанохме да верваме в приказките и народните песни, а верваме в чудесата на библията.

Това противоречие не произхожда ли от чуй, че чудесата на приказките и народните песни сж по постижими, сж творение на челоическия дух и като такива, сжщия тоя дух, в по друго сжстояние на свџето развитие, може да ги осжществи, когато пак чудесата на библията, се приемат за сжтворение на Дух по силен от челоическия и като такива сж непостижими за него и той продължава още само да ги верва. *Credo quia absurdum* — вервам, защото е безмислица, — казвали некога си св. отци. И туй е право, защото до сега всичко в областа на религията е вървело така, че трабвало е само да се верва, без да си мисли, без да се разсжждава.

Така е било и сжс приказките и песните: вервало се в тех без да се мисли и расжждава. Принципа: *Credo quia absurdum* ича вече знанение само за религията, която е основана на чудотворния елемент.

В първите — чудесата на приказките и песните — той е престанал да верва, защото се наема вече да ги твори и действително виждаме да ги твори; когато пак в вторите — чудесата на религията сиреч на библията — той още верва, защото още не се наема да ги твори, а верва в тех тжй както е вервал до сега и в първите: като безмислица.